

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžf/25/2016
Identifikačné číslo spisu: 7014200966
Dátum vydania rozhodnutia: 21.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7014200966.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD., v právnej veci žalobcu: F. I. G., T. X, H., zastúpený: JUDr. Peter Beluščák, advokát, Jantárova 30, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 610390/2013 z 12. júna 2014, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/102/2014-27 z 10. marca 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/102/2014-27 z 10. marca 2016 p o t v r d z u j e.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v sume 151,58 € na účet jeho právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej v texte rozhodnutia len „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 610390/2013 z 12. júna 2014 a rozhodnutie Colného úradu Košice zn. 9005631/1/438700/2013 z 11. novembra 2013 podľa ust. § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň žalovanému uložil povinnosť zaplatiť na účet právneho zástupcu žalobcu trovy právneho zastúpenia v sume 505,66 € a sumu 70,- € titulom súdneho poplatku do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný hore označeným rozhodnutím ako odvolací orgán podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil napadnuté prvostupňové rozhodnutie Colného úradu Košice zn. 9005631/1/438700/2013 z 11. novembra 2013, ktorým colný úrad vymeral podľa § 237 ods. 1 písm. b)

Colného zákona č. 618/1992 Z. z. účinného v čase vzniku colného dlhu (ďalej len „zák. č. 618/1992 Zb.“), podľa § 44 zák. č. 222/1992 Zb. o DPH účinného v čase vzniku colného dlhu (ďalej len „zák. č. 222/1992 Zb.“) a podľa § 8 zákona č. 310/1993 Z. z. o spotrebnej dani z piva účinného v čase vzniku colného dlhu dlžníkovi - žalobcovi, do 31.03.2000 fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie úrok z omeškania SPD v sume 6.408,40 € za to, že suma dovoznej platby vo výške 2.323,17 € (69.988,- Sk), ktorá bola oznámená dlžníkovi dňa 15.03.1994 rozhodnutím v colnom konaní ev. č. 566206400612 zo dňa 15.02.1994 pod VS 6206400612 nebola zaplatená do 25.03.1994, t. j. v lehote do 10 dní odo dňa oznámenia colného dlhu.

Colný úrad Košice vymeral úrok z omeškania z dlžnej sumy dovoznej platby vo výške 140 %, 200 % a 300 % základnej úrokovej sadzby Národnej banky Slovenska a Európskej centrálnej banky platnej v prvý deň príslušného kalendárneho štvrťroka, začínajúc dňom nasledujúcim po dni splatnosti dovoznej platby až do dňa platby, vrátane.

Vzhľadom na to, že colný dlh vo výške 2.323,17 € bol vymieraný za účinnosti colného zákona č. 618/1992 Zb., pre vymernenie úroku z omeškania ako hmotno-právneho ustanovenia bolo potrebné postupovať podľa zákona účinného v čase, kedy úrok z omeškania vznikol.

Prvostupňový súd uviedol, že z obsahu spisu žalovaného vyplýva, že Colný úrad Košice oznámil žalobcovi dňa 08.08.2013 začatie konania vo veci vymerenia úrokov z omeškania. Z oznámenia vyplýva, že Colný úrad Košice vymeral deklarantovi - žalobcovi, do 31.03.2000 fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie F. I. G. - U., miesto podnikania H. XX, H., rozhodnutím v colnom konaní evid. č. 566206400612 zo dňa 15.02.1994 pod VS 6206400612 colný dlh v celkovej výške 2.323,17 €, pozostávajúci zo sumy spotrebnej dane z piva vo výške 1.031,43 € a sumy DPH vo výške 1.291,74 €. Rozhodnutie bolo žalobcovi doručené dňa 15.03.1994 a lehota splatnosti uplynula dňa 25.03.1994. Colný dlh bol uhradený tak, že dňa 21.09.1999 v sume 307,54 € a dňa 12.06.2013 v sume 2.015,63 €, čím došlo k celkovému omeškaniu s platbou 7019 dní. Žalobca na oznámenie o začatí konania podal písomné vyjadrenie, v ktorom vzniesol námietku premlčania voči pohľadávke z titulu úroku z omeškania z dôvodu, že právo vymáhať nedoplatok cla je premlčané.

Správny orgán prvého stupňa rozhodnutím z 11.11.2013 č. 9005631/1/438700/2013 vymeral žalobcovi úrok z omeškania v sume 6.408,40 € a na vznesenú námietku premlčania neprihliadal. Žalovaný v odvolacom konaní rovnako neuznal vznesenú námietku premlčania a napadnuté rozhodnutie colného úradu potvrdil.

Prvostupňový súd citujúc ust. § 226 ods. 1, § 237 ods. 1 písm. b), § 238 ods. 1, § 238 ods. 3 zákona č. 618/1992 Zb., uviedol, že medzi účastníkmi bolo sporné, či je možné účinne uplatniť námietku premlčania k úrokom z omeškania, ak colný dlh bol zaplatený po uplynutí premlčacej doby, resp. od jeho čiastočného zaplatenia uplynula premlčacia doba.

Súd s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 18.09.2013 č. k. 2Sžf/57/2012, ktorým bol uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR pod č. 67/2014, konštatoval, že povinnosť platiť úroky z omeškania, vyplývajúce z vedľajšieho (akcesorického) administratívneho právneho vzťahu, nemôže trvať dlhšie, než trvá hlavný záväzok, pretože uplynutím premlčacej doby sa právo premlčí ako celok. Ak dôjde k premlčaniu colného dlhu, nemôže sa potom takýto právny následok uplynutia času nevzťahovať i na úroky z omeškania, ak povinný subjekt vzniesol námietku premlčania vo vzťahu k úrokom z omeškania.

Krajský súd zdôraznil, že v spomínanom rozsudku Najvyššieho súdu SR bolo rozhodované o obdobnej skutkovej a právnej veci, preto nemal dôvod odchyliť sa od právneho názoru Najvyššieho súdu SR. Žalobca zaplatil dobrovoľne colný dlh po uplynutí premlčacej lehoty a žalovanému vznikla povinnosť vymerať úroky z omeškania. Žalobca však mal právo namietat' premlčanie úrokov z omeškania a táto námietka bola podľa názoru súdu účinná. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalovaný nevykonal žiadny úkon

smerujúci k vybratiu alebo vymoženiu nedoplatku, preto považoval za správny právny názor žalobcu, že spolu pre clo a úroky z omeškania platí rovnaká 6-ročná premlčacia lehota. Za stavu, že žalobca dobrovoľne zaplatil colný dlh po uplynutí premlčacej doby, nemôže byť ešte postihnutý úrokom z omeškania, navyiac keď uplatnil námietku premlčania.

Prvostupňový súd považoval námietky žalobcu uvedené v žalobe za dôvodné, preto rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie Colného úradu Košice, podľa § 250j ods. 2 písm. a) O. s. p. zrušil, pretože vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie s tým, že správne orgány sú viazané právnym názorom súdu (§ 250j ods. 7 O. s. p.).

Žalobca bol v konaní úspešný, preto mu súd priznal právo na náhradu trov konania, pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku 70,- € a trov právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby, a to prevzatie zastúpenia, vrátane prvej porady s klientom á 134,- €, podanie vo veci samej á 134,- €, účasť na pojednávaní dňa 10.03.2016 143,- €, 3 x režijný paušál, a to 2 x po 8,04 €, 1 x 8,58 €. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť trovy konania na účet právneho zástupcu žalobcu IBAN N do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný, ktorý ako dôvod uviedol, že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a žiadal, aby Najvyšší súd SR rozsudok Krajského súdu v Košiciach zn. 6S/102/2014-27 zo dňa 10. marca 2016 zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaný uviedol, že je potrebné akceptovať odlišnú právnu úpravu a tomu zodpovedajúci odlišný právny režim medzi colným dlhom, resp. nedoplatkom na colnom dlhu a medzi úrokom z omeškania v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 618/1992 Zb. Úrok z omeškania je samostatne upravený v ustanovení § 237 ods. 1 písm. b) zákona č. 618/1992 Zb. (vymeranie úroku z omeškania) a v § 237 ods. 2 zákona č. 618/1992 Zb. (upustenie od vybratia úroku z omeškania.) Premlčanie práva vymerať, vybrať alebo vymáhať úrok z omeškania nie je upravené v žiadnom ustanovení zákona č. 618/1992 Zb., ktorý bol na danú právnu vec aplikovaný a podľa žalovaného nie je možné túto chýbajúcu právnu úpravu nahradiť výkonom súdu, či iného orgánu verejnej moci súdnej alebo výkonnej. Žalovaný poukázal tiež na skutočnosť, že kým v neskoršom zákone č. 180/1996 Z. z. Colný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 180/1996 Z. z.“) bol úrok z omeškania upravený ako súčasť dlžnej sumy (§ 229 ods. 1 písm. a) zákona č. 180/1996 Z. z.), v zákone č. 618/1992 Zb. bol úrok z omeškania považovaný len za príslušenstvo cla (§ 237 ods. 1 písm. b) zákona č. 618/1992 Zb.).

S ohľadom na vyššie uvedené dôvody považoval žalovaný za neopodstatnený právny názor Krajského súdu v Košiciach, podľa ktorého majú colné orgány právo vyrubiť úrok z omeškania iba do skončenia premlčacej lehoty určenej na právo vymáhať nedoplatok cla podľa § 238 zákona č. 618/1992 Zb. Rovnako nebola opodstatnená argumentácia týkajúca sa realizácie úkonov smerujúcich k prerušeniu plynutia premlčacej lehoty na právo vymerať úrok z omeškania, keďže zákon žiadnu takúto lehotu nepozná a neupravuje.

Žalovaný uviedol, že právny názor krajského súdu, podľa ktorého povinnosť platiť úroky z omeškania nemôže trvať dlhšie, než trvá hlavný záväzok - pretože uplynutím premlčacej doby sa právo premlčí ako celok - je v rozpore so skutočnosťou, že úrok z omeškania nie je súčasťou, ale len príslušenstvom cla a nemôže v plnom rozsahu nasledovať právny režim hlavného záväzku (colného dlhu).

Podľa § 237 ods. 1 písm. b) zákona č. 618/1992 Zb., ak nebolo clo zaplatené v určitej lehote, bude z nezaplatenej sumy cla vymeraný úrok z omeškania, ktorý je príslušenstvom cla. Úrok z omeškania nesmie byť nižší ako úrok uvedený v § 233 ods. 3 zákona č. 618/1992 Zb. Z dôvodu, že je úrok z

omeškania považovaný za príslušenstvo dlžnej sumy, posudzuje sa podľa rovnakých právnych predpisov ako samotná dlžná suma, avšak úrok z omeškania nekopíruje automaticky právny režim colného dlhu, pretože je potrebné zohľadniť skutkové i právne odlišnosti medzi právnym inštitútom colného dlhu a právnym inštitútom úroku z omeškania. Úrok z omeškania má vo vzťahu k colnému dlhu povahu akcesorického právneho inštitútu, čo znamená, že je priamo závislý na existencii colného dlhu a vzniká iba v tom prípade, ak tento colný dlh nebol zaplatený v určenej lehote. Kým colný dlh môže vzniknúť a existovať bez úroku z omeškania, existencia úroku z omeškania je vždy viazaná na skutočnosť, že vznikol a bol vymeraný určitý colný dlh, pričom tento colný dlh nebol v určenej lehote zaplatený. Minimálne zo skutočnosti, že úrok z omeškania nemôže vzniknúť a byť vymeraný skôr, než márne uplynula lehota na zaplatenie colného dlhu je zrejmé, že počítanie plynutia lehôt pri colnom dlhu a pri úroku z omeškania nemôže byť rovnaké. Začiatok plynutia týchto lehôt je viazaný na rôzne právne skutočnosti a časovo sa tieto lehoty nemôžu nikdy zhodovať. Okamih vzniku a oznámenia colného dlhu nemôže byť nikdy totožný s okamihom vzniku a vymerania úroku z omeškania vzťahujúcemu sa k tomuto colnému dlhu.

Samotná splatnosť úroku z omeškania je jednoznačne viazaná na vydanie rozhodnutia, ktorým je tento úrok v zmysle § 237 ods. 1 písm. b) zákona č. 618/1992 Zb. vymeraný a oznámený dlžníkovi. Ak sa vychádza z toho, že úrok z omeškania je v zmysle § 237 ods. 1 písm. b) zákona č. 618/1992 Zb. príslušenstvom cla a nasleduje tak v primeranom rozsahu jeho právny režim vrátane v zákone neupraveného premlčania úroku z omeškania, bolo by premlčanie práva vybrať a vymáhať úrok z omeškania v zmysle § 238 ods. 1 zákona č. 618/1992 Zb. viazané na uplynutie lehoty šiestich rokov po roku, v ktorom sa stal tento úrok z omeškania splatným. Ako je zo spisového materiálu zrejmé, predmetný úrok z omeškania bol prvýkrát vymeraný žalobcovi rozhodnutím colného úradu zn. 9005631/1/438700/2013 zo dňa 11.11.2013, doručeným žalobcovi dňa 15.11.2013. Je teda zrejmé, že šesťročná lehota na premlčanie práva vybrať a vymáhať úrok z omeškania ešte neuplynula. Premlčacia lehota podľa § 238 ods. 1 zákona č. 618/1992 Zb., ak sa v zmysle právneho názoru Krajského súdu v Košiciach vzťahuje aj na úrok z omeškania, nezačala v danom prípade plynúť skôr, ako po tom, čo mohol byť úrok z omeškania riadne a v plnej výške vymeraný, teda po úplnom zaplatení dlžnej sumy dovoznou platby. Samotná splatnosť nedoplatku podľa § 238 ods. 1 zákona č. 618/1992 Zb., v danom prípade úroku z omeškania, je jednoznačne viazaná na jeho vymeranie rozhodnutím príslušného správneho orgánu, keďže až na základe takéhoto rozhodnutia je dlžník povinný plniť a vymeraný nedoplatok sa tak môže stať splatným. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací orgán konštatoval, že právo vybrať a vymáhať úrok z omeškania vymeraný účastníkovi konania rozhodnutím colného úradu zn. 9005631/1/438700/2013 zo dňa 11.11.2013 nebolo premlčané, a preto nemožno na žalobcovu námietku premlčania prihliadnuť.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd SR rozhodol, tak, že zruší rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach a vec vráti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Čo sa týka trov konania žalovaný navrhol, aby najvyšší súd žiadnemu z účastníkov konania nárok na náhradu trov konania nepriznal.

III.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že napadnuté rozhodnutie považuje za vecne správne, a preto navrhol, aby ho odvolací súd potvrdil a priznal žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 151,58 € (odmena za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu vo výške 143,- € a režijný paušál za jeden úkon právnej služby vo výške 8,58 €).

Žalobca považoval právne posúdenie veci prvostupňovým súdom za správne, pričom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžf/57/2012 zo dňa 18.09.2013 a rozhodnutie

Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/51/2011 zo dňa 20.06.2012, ktoré bolo uvedeným rozhodnutím najvyššieho súdu potvrdené. Uvedené rozhodnutia potvrdzujú správnosť právneho názoru zaujatého žalobcom v podanej žalobe, ako aj Krajským súdom v rozhodnutí, ktorým o žalobe rozhodol. Najvyšší súd sa v uvedenom rozhodnutí vysporiadal s rovnakými námietkami ako ich uplatnil žalovaný vo svojom odvolaní a uviedol, že: „Najvyšší súd Slovenskej republiky preto vzhľadom na uvedené skutočnosti považuje za potrebné zdôrazniť, že v danom prípade povinnosť platiť úroky z omeškania vyplývajúca z vedľajšieho (akcesorického) administratívno-právneho vzťahu nemôže trvať dlhšie, než trvá hlavný záväzok, pretože uplynutím premlčacej doby sa právo premlčí: "ako celok". Preto, ak dôjde k premlčaniu hlavného právneho vzťahu (colného dlhu), nemôže sa potom takýto právny následok uplynutia času nevzťahovať i na úroky z omeškania, ak povinný subjekt vzniesol námietku premlčania vo vzťahu k úrokom z omeškania. Je totiž na vôli dlžníka v akom rozsahu uplatní námietku premlčania. Preto ak dlžník ako povinný subjekt svoju námietku premlčania uplatnil iba vo vzťahu k úrokom z omeškania, je potom povinnosťou správneho orgánu toto zákonné oprávnenie povinného subjektu rešpektovať.“

Žalobca ďalej poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky (napr. sp. zn. 21Cdo 81/2006), z ktorej vyplýva, že povinnosť dlžníka platiť úroky z omeškania treba považovať za vedľajší (akcesorický) záväzok k hlavnému záväzku. Z tejto akcesority súd odvodzuje, že ak dôjde k premlčaniu hlavného záväzkového právneho vzťahu, nemôže sa takýto právny následok uplynutia času nevzťahovať k vedľajšiemu (akcesorickému) záväzku. Súd preto dospel k záveru, že povinnosť platiť úroky z omeškania so splnením dlhu (záväzku) nevzniká samostatne (novo) za každý deň trvania omeškania, ale jednorazovo v deň, ktorým sa dlžník ocitol v omeškaní so splnením tohto záväzku; týmto dňom začína u tohto práva (na úroky z omeškania) plynúť premlčacia lehota a jej uplynutím sa právo (ako celok) premlčí.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O. s. p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p. v spojení s § 211 ods. 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O. s. p.).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O. s. p. (§ 247 ods. 1 O. s. p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O. s. p.).

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa používajú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu je posudzovať, či rozhodnutie bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.

Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu

predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O. s. p.).

Úlohou prvostupňového súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. 610390/2013 z 12. júna 2014, ktorým ako odvolací orgán podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Colného úradu Košice zn. 9005631/1/438700/2013 z 11. novembra 2013, ktorým colný úrad vymeral podľa § 237 ods. 1 písm. a) zák. č. 618/1992 Zb., podľa § 44 zák. č. 222/1992 Zb. a podľa § 8 zákona č. 310/1993 Z. z. o spotrebnej dani z piva účinných v čase vzniku colného dlhu, dlžníkovi - žalobcovi, do 31.03.2000 fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie, úrok z omeškania SPD v sume 6.408,40 € za to, že suma dovozných platieb vo výške 2.323,17 € (69.988,- Sk), ktorá bola oznámená dlžníkovi dňa 15.03.1994 rozhodnutím v colnom konaní ev. č. 566206400612 zo dňa 15.02.1994 pod VS 6206400612 nebola zaplatená do 25.03.1994, t. j. v lehote do 10 dní odo dňa oznámenia colného dlhu.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým žalobe žalobcu vyhovel, napadnuté rozhodnutie žalovaného vrátane rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Košiciach po preskúmaní rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku tohto rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne.

Senát najvyššieho súdu s poukazom na konštantnú judikatúru NS SR vyjadrenú v jeho rozhodnutiach (napr. sp. zn. 2Sžf/57/2012 z 18. septembra 2013, sp. zn. 5Sžf/52/2014 z 22. marca 2016) zdôrazňuje, že povinnosť platiť úroky z omeškania, vyplývajúca z vedľajšieho (akcesorického) administratívneho právneho vzťahu, nemôže trvať dlhšie, než trvá hlavný záväzok, pretože uplynutím premlčacej doby sa právo premlčí ako celok. Úrok z omeškania tvorí príslušenstvo cla, a preto úrok sleduje právny osud cla. Najvyšší súd nesúhlasí so žalovaným, že ide o dva odlišné inštitúty, lebo tu ide o základné kategórie práva, ktoré musia mať rovnaký obsah celým prierezom práva.

Odvolací súd zistil, že odvolanie žalovaného neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/102/2014-27 z 10. marca 2016 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p. a § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na § 250k ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 246c veta prvá O. s. p a § 224 ods. 1 O. s. p. v súlade s § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal uplatnenú náhradu trov, ktoré mu vznikli v rámci odvolacieho konania. Tieto trovy pozostávajú z trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu - zo dňa 13.04.2016) vo výške 143,- € + režijný paušál vo výške 8,58 €, teda spolu celkom 151,58 € v zmysle § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p. postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 492 ods. 2 ustanovil, že odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.